

[Hartvig Frisch.]

afgørende Punkt er dette, at det simpelt hen har udtaget alle Bestemmelser vedrørende de villiesbestemte Panter. Der blev saaledes kun tilbage det, der drejede sig om de saakaldte Retspanter, og som skulde være en Beskyttelse overfor de Udlæg, der kan gøres. Men vi maatte fra vor Side — det er først sket fra et Mindretals Side i Landstinget, senere fra et Flertals Side i denne Sal — gøre den Indvending mod den Affattelse, som Flertallet i Landstinget have givet Forslaget, at vi dog i hvert Fald maatte tage Hensyn til de mange Udlæg, der er foretaget i den seneste Tid. Dertil sigter den Affattelse, man har givet Paragraffen ved et Ændringsforslag, stillet af Justitsministeren og tiltraadt af et Mindretal i Landstinget og senere ved eneste Behandling gennemført her i Folketinget — det er det Ændringsforslag til Landstingets Affattelse, som nu er stillet af det Mindretal, der repræsenterer Regeringspartierne.

Jeg skal efter disse Oplysninger indskrænke mig til ganske kort at gøre opmærksom paa, at det for os, der i Udvalget har arbejdet med denne Sag, har været ejendommeligt at se, hvad Partiet Venstre i Særdeleshed, som jo taler saa overordentlig meget om Tilpasning, har villet yde paa dette Felt, der i hvert Fald for mange af os, der arbejdede med det, maatte staa som et af de allervigtigste Felter for Tilpasning.

Denne Del af Drøftelsen ligger allerede et Stykke tilbage, paa det Stadium, da det var det oprindelige Lovforslag, der drøftedes; men jeg skal dog ikke undlade at udtale, at det har været forbavsende for os, at man, nu da det stod paa dette sidste, nemlig Spørgsmaalet om Retspanterne, ikke fra deres Side, som repræsenterer Flertallet i Landstinget, har kunnet gaa saa vidt, at man har kunnet medtage de mange, hos hvem der er gjort Udlæg i den Tid, i hvilken dette Lovforslag har været drøftet her efter dets Fremsettelse i dette Ting.

Det kan jeg daarligt forstaa, og jeg maa slutte disse Bemærkninger med at udtale min dybeste Beklagelse af, at det Fremskridt, som kunde være naaet, ikke er blevet til noget, idet jeg vil tilføje, at det Forslag, der blev stillet fra Partiet Venstre i Udvalget, gaaende ud paa, at man skulde overlade til Skifteretten at afgøre, hvorvidt

de Udlæg, der var foretaget, var foretaget for at sikre sig mod en nær forestaaende Konkurs eller Tvangsauktion, var formuleret saa vagt og saa uheldigt — alene derved, at man kan opkaste det Spørgsmaal: Hvad i al Verden vil man gøre Udlæg for uden for at sikre sig mod en Konkurs eller mod en Tvangsauktion? —, at det ikke kunde byde nogen Udvej for os til at finde en Afgørelse.

Jeg maa altsaa beklage, at det ikke er lykkedes at bringe denne Sag i hvert Fald saa vidt.

Christensen (Høng): Paa mit Partis Vegne skal jeg tillade mig at anbefale Indstillingen under Nr. II i Betænkningen, som gaar ud paa, at Lovforslaget føres tilbage til den Affattelse, det har faaet efter Vedtagelsen i Landstinget. Ligesom Ordføreren beklager jeg oprigtigt, at der ikke er opnaaet nogen Overenskomst i Fællesudvalget, men Skylden herfor er ikke, saaledes som Ordføreren antydede som sin Overbevisning, Venstres. Vi har nemlig fra vor Side, saaledes som det ogsaa blev omtalt af den ærede Ordfører, gjort os store Bestræbelser for at faa § 2, Stykke 2, i Folketingets Affattelse ændret ved en Tilføjelse om, at Retspanterrettigheders Bestaaen blev gjort afhængige af Rettens Kendelse, saaledes at Rettighederne skulde bortfalde, hvis Retten skønnede, at de var opnaaet for at komme paa tværs af en efterfølgende Akkord eller Konkurs, men disse vore Bestræbelser fandt ingen Tilslutning fra nogen Side, og derfor har vi opgivet dem.

Naar den ærede Ordfører siger, at denne Tilføjelse til Paragraffen var saa vag og udflydende, at hans Parti ikke kunde gaa med til den, mener jeg dog, at han her bruger for stærke Ord. Der kan maaske rejses Indvendinger mod Tilføjelsen; men den var ogsaa væsentlig fremkommet, fordi vi satte saa stor Pris paa at faa Lovforslagets første Stykke igennem, det Stykke, som er vedtaget af Flertallet i Landstinget. Vi vilde gøre et Forsøg paa at opnaa en Overenskomst, og var den Tilføjelse, der blev foreslaaet, ikke saaledes, som Ordføreren mente den burde være, saa stod det jo ham og hans Parti frit for — og det ønskede vi fra vor Side — at give